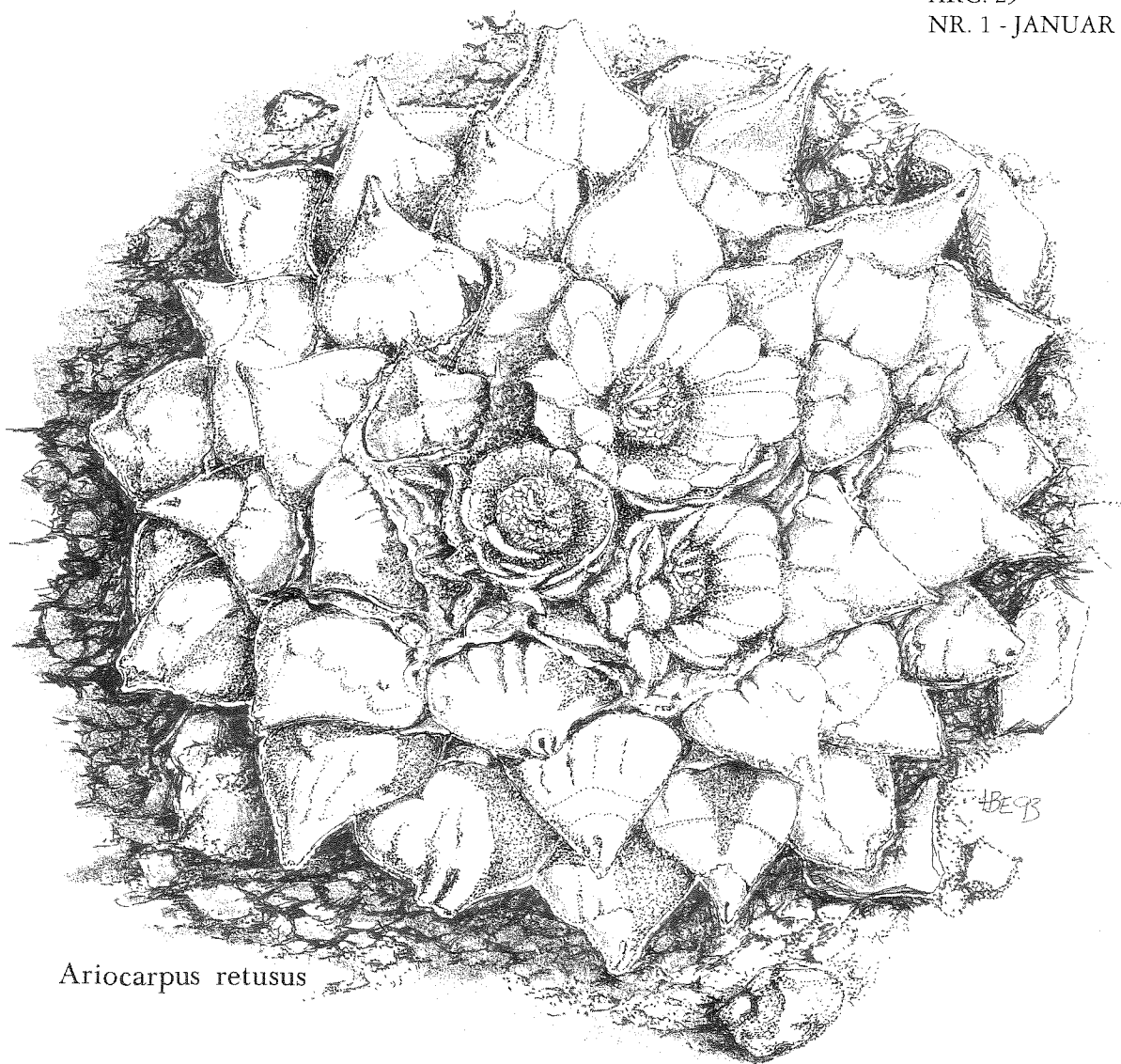

KAKTUS

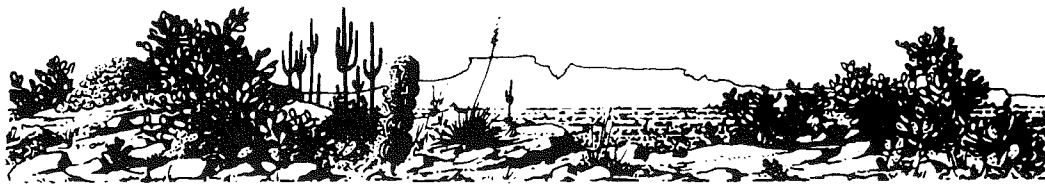
1994

ÅRG. 29

NR. 1 - JANUAR

Ariocarpus retusus

Kaktus udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Helga B. Erritzøe, Taps gl. Præstegård, DK-6070 Christiansfeld, tlf. 75 57 31 56.
Tryk: Hagsholm Offset, Hammershøj, 8830 Tjele.

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 175 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemsskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Finn Larsen, Salbyvej 17, DK - 4600 Køge. Giro-nr. 657 87 13 - About membership apply to mr. Finn Larsen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 5. november.

Annoncepris: 1/4 side 200 Dkr. - Preise für Anzeigen: 1/4 Seite 200 Dkr. - Price for ans.: 1/4 page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup, 31 51 66 06.

Sekretær: Bjarne Kjempff, Stordalvej 4, Løvel, DK-8830 Tjele, tlf. 86 69 93 41.

Kasserer: Finn Larsen, Salbyvej 17, DK-4600 Køge, tlf. 53 65 44 60.

Øvrige funktioner:

Bestyrer af diateket: Esther Genker, Tranumparken 1-6-2, 2660 Brøndby Strand, tlf. 43 54 22 41.

Dansk biblioteket: Jørgen Mortensen, Bredevej 42, DK-6000 Kolding, tlf. 75 53 41 27.

Svensk bibliotakar: Larseric Arne, Sjögården 1628, S-52043 Åsarp, Postgiro 473 87 16-2

Indbetaling af kontingent i Sverige og Norge:

I Sverige til: Kom Kronberg, Fajancevägen 119, Oxie. S-23030. Giro: 58 15 87-3

I Norge til: Unni Horn, Rishaugveien 3. N-8340 Stamsund. Giro: 0825 01 596 34

»Meddelelser«:

- Sendes til sekretær Bjarne Kjempff.

Æresmedlem:

Otto Forum Sørensen.

Forsiden viser:

Tegning af Helga B. Erritzøe

FRAILEA (1) BRITTON & ROSE 1922

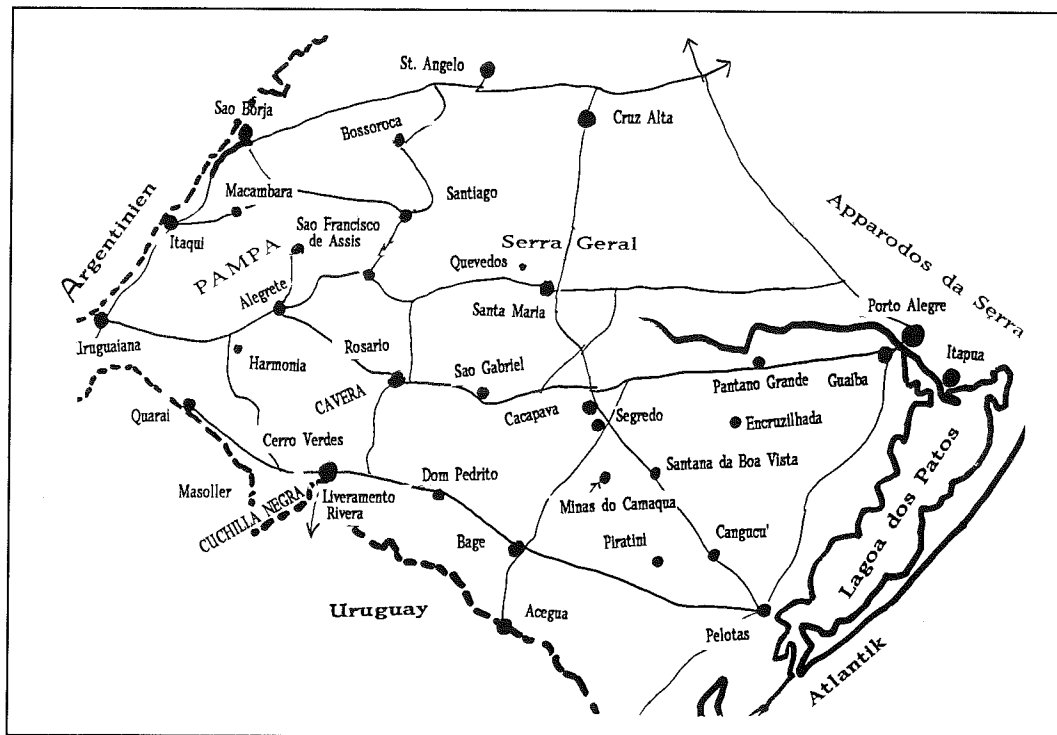
og dens repræsentanter i Sydbrasilien

Med denne artikel vil jeg anbefale ovennævnte arter, da de er meget velegnede til nordiske klimaforhold. For det første er det muligt at placere ca. 100 planter i en 1m lang og 20cm dyb vindueskarm og for det andet er et enkelt eksemplar af planten i stand til at danne frø. Alle Fraileaarter er kleistogame, hvilket vil sige, at de befrugter sig selv. Nogle gange endda uden at selve blomsten har foldet sig ud. Spiringen af frø er intet problem, bare frøene er friske. Jeg plejer at så om sensommeren - i slutningen af august eller starten af september. Allerede til det tidspunkt er frøene modne og burde også høstes, da de ellers begynder at spire i frugten eller på planten. Planlægger man at gemme frøene til næstkommende forår er det nødvendigt, at indsejse dem i folie, da indtørrede frø mister deres spiringsevne.

På kortet viser jeg de vigtigste Frailealokaliteter. Det er en god ide at have kortet ved hånden med hensyn til

efterfølgende plantebeskrivelserne, for at lokalisere voksestederne af de enkelte arter. Kortet viser den sydligste brasilianske delstat Rio Grande do Sul (se også artiklen side 17). Distancen fra øst til vest udgør 700 km. Afstanden mellem Alegrete og Rosario er nøjagtig 100 km. Og netop fra dette område, som jeg har berejst mange gange, vil jeg præsentere Frailea. Selvfølgelig findes der også Fraileaarter i de tilstødende stater, især Uruguay råder over mange. Jeg beskæftiger mig her kun med arterne, der overskrider grænsen til Brasilien. Et relativt stort antal forskellige dværgformede Fraileaarter findes i Paraguay og i de tilgrænsende argentinske provinser. Men også her nævner jeg kun de arter der findes i Rio Grande do Sul. I delstaten Mata Grosso har nogle få vanskelige arter hjemme, der ligeså bliver nævnt kort: *Frailea melitae* og *Frailea matoana*.

Rio Grande do Sul - Frailealokaliteter

A-F. *pumila* vest for Alegrete.

Jeg inddeler mangfoldigheden af Fraileaarterne i følgende grupper:

1. gruppen omkring *Frailea pumila*
2. cereusagtige søjler omkring *Frailea alacriportana*
3. kompakte dværge omkring *Frailea pygmaea*
4. andre *Frailea*

Slægten *Frailea* blev navngivet efter forfatterne Britton & Rose, der i deres store bogværk »The Cactaceae« delte slægten *Echinocactus* i underarter. Betegnelsen *Frailea* fik planterne efter en amerikansk botaniker, Manuel Fraile. Men han beskæftigede sig ikke hovedsagelig med kaktusser. EGGLI & TAYLOR opstillede i 1990 ialt 46 gyldige taxa til slægten *Frailea*.

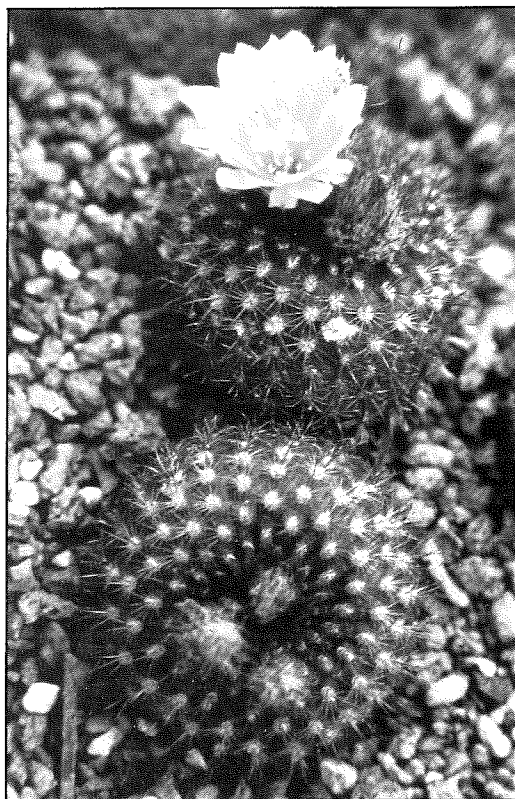

B - sølvfarv. form af *F. pumila* ved Bossoroca.

1. *Frailea pumila* (Lemaire) Br. & Rose og tilhørende arter

1838 beskrev Lemaire *E.C.pumilus* som en plante på størrelse med en abrikos med dybgrøn plantekrop og tætte hvidplettede areoler på stumppe forhøjninger, med 12-14 mørkegule torne med rødbrun basis. Sådan nogle planter så jeg 30 km vest for Alegrete (se foto A).

Denne brune, mørkegrønne form findes også ved Macambara sammen med *Notocactus macambarensis*. Ved byerne Bossoroca (Gf127) og nord for Uruguaiana (Gf140) fandt jeg *Frailea*, der voksede op af hvidt lav

G - *F. pumila* v. *major* ved Cerro Verdes.

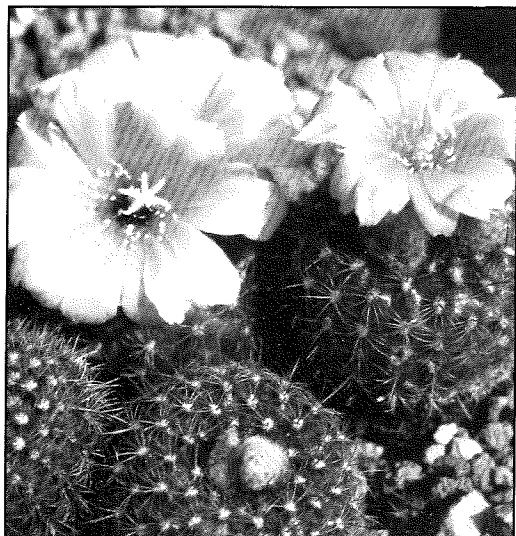
og tornedragten var næsten sølvfarvet (se foto B). *F.pumila* vokser altid i fuld sol. Temmelig brune torne viser også *F.pumila* var.*major* (Gf290) nord for Livramento mod retning Cerro Verdes. Planten er også kendt under HU-nummer. Når blomsterdygtige planter ellers på en størrelse mellem 1,5 cm og 3 cm så når planterne her en størrelse på 5 cm (se foto C). I

højsommeren er planterne skjult mellem græs, mos og lav og næsten ikke til at opdage (se foto B der viser 3 eksemplarer).

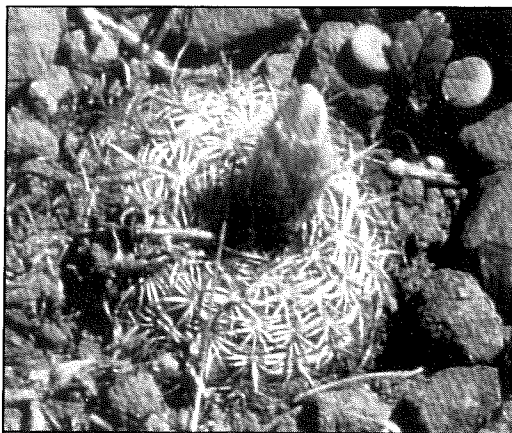
F - *F. pumila* ved Macambara.

Frailea pumila er meget variabel og det medførte, at bestemte former blev beskrevet som arter. F.eks. blev den gultornede form beskrevet som *Frailea chrysacantha* HRABE 1965 og som *Frailea carminifilamentosa* KILIAN 1963, men ikke anerkendt. Den gule form af *Frailea pumila* fandt jeg sydlig og vestlig for Alegrete(Gf146), ved Pantano Grande(Gf8), ved Harmonia(Gf272), nord for Santiago(Gf136) og ved Livramento. *F. pumila* foretrækker stenrige voksesteder i pampaen og forekomsten er derfor begrænset til den vestlige del af landet.

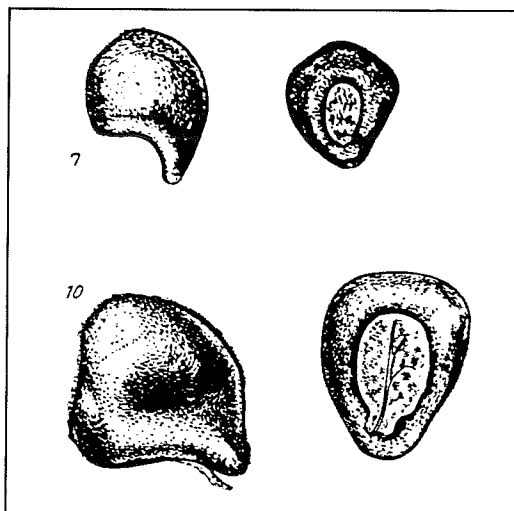

C - *F. pumila* med rød blomstertragt.

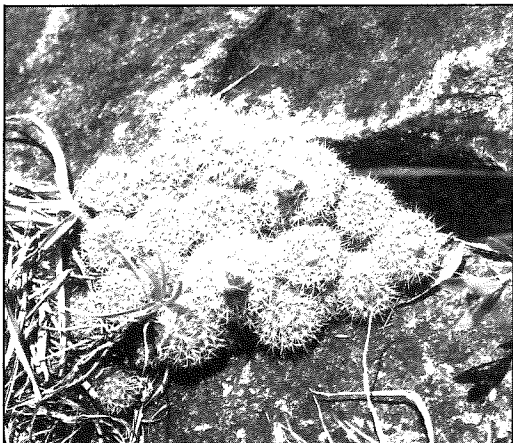
Kun et sted i dalen ved Rio Jacui hen til Pantano Grande strækker udbredelsen sig mod øst. Og det er det mest østlige voksested jeg kender. Den gule form (Gf139), som jeg fandt ved Itaqui, ligner meget den art man finder i Paraguay, og som Buining (QUEHL) betegnede som *Frailea knippeliana*. Men forskellen mellem brasilianske planter og planter fra Paraguay betegnet som *F. friedrichii* BUINING & MOSER 1971 eller *F. schilinzkyana* HAAGE jr. 1897 er svær at se. Der findes med sikkerhed overgangsformer. Også i *F. columbiana* (WERD.)BACKBG. (1935), der groor langt væk, ser jeg en *Frailea pumila* fra Argentina.

D - sølvf. form af *F. pumila*.

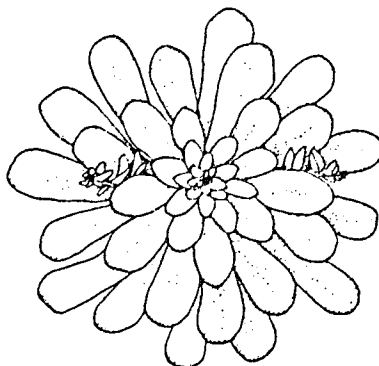

*Frailea*frø - KILIAN (fra BACKEBERG, CURT - 1965, *Das Kakteenlexikon* 606-607).

E - gule form af *F. pumila* syd for Alegrete.

Alle Fraileblomster ligner hinanden utrolig meget og bliver kun nævnt, hvis der er stor forskel. Alle dele af blomsterne er gule, dybden af blomstertragten kan af og til være orangeifarvet. Også det kan variere indenfor en population (se foto C). Frøkorn indenfor slægten ligner hinanden og man kan ikke inddele efter kendetegn som KILIAN prøvede i 1965 i Backeborgs lexikon. Alle frø er hueformede, rødbrune til sorte og glinsende. Uden om den skæve hilum (navle) finder man en tydelig krave (se tegning). Hos de fleste arter opviser frøene en størrelse på 1 mm i længden og bredden, men f.eks. er frø fra *F. asteroides* WERDERMANN (1937) 2,5 mm store. (fortsættes i næste nr.)

Apropos Brasilien.....

KuaS 10/93 (det tyske kaktusblad) publicerede en artikel indsendt af Gerhard Zarnitz, Bad Oldesloe. Som man kunne læse i FAZ nr. 184 fra 11. august 1993 (Frankfurter Allgemeine Zeitung-et seriøst tysk dagblad) har nogle brasilianske forskere opdaget et eksklusivt partnerskab mellem et firben og en kaktus. I ørkenen nord for Rio de Janeiro, hvor dagstemperaturen kan komme op på 50 C° forsørger en kaktus et firben med vand. Firbenet (*Tropidurus torquatus*) lever af myrer, men opholder sig altid i nærheden af *Melocactus violaceus*.

Kaktussen producerer ca. 4 lyserøde frugter hver dag. Så snart solen stiger op og varmer, modner frugterne på planten og på grund af den forhøjede temperatur bliver også vores firben aktiv og plukker med forsigtighed frugterne og spiser dem. Disse har et forholdsvis lavt sukkerindhold og alt tyder på, at firbenet spiser dem for væskens skyld. Til gengæld kan kaktusfrøene kun spire, hvis de har passeret firbenets tarmsystem. Et sådant fænomen kaldes med videnskabeligt navn: symbiose.

(red.)

KNOLD & TOT 8.

»En fortsat beretning om knold- og stamsukkulenter,
som vi kender dem og dyrker dem«

Euphorbia aeruginosa.

I denne afdeling af Knold & Tot vil vi koncentrere os om *Euphorbia*-planter, der er placeret i gruppe 22 ifølge Hermann Jacobsens inddeling.

Planterne fra denne gruppe beskrives som dværgsukkulenter, sjældent over 30 cm høje, med en tyk knold, helt eller delvist under jorden, ofte i forbindelse med en fortykket rod.

Stænglen har 2-4 kanter og vokser roséagtigt eller opstigende. De er ofte drejet i spiraler og med torne. Blomsterne dannes for enden af stænglerne nær vækstpunktet.

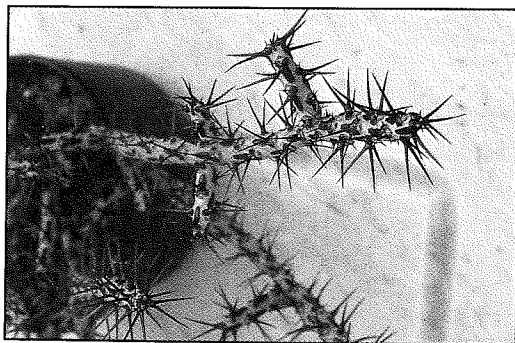
Euphorbia aeruginosa

Denne plante er ret udbredt i vore samlinger, idet sukkulentgartneriet »Ole Olsen« på Fyn en overgang

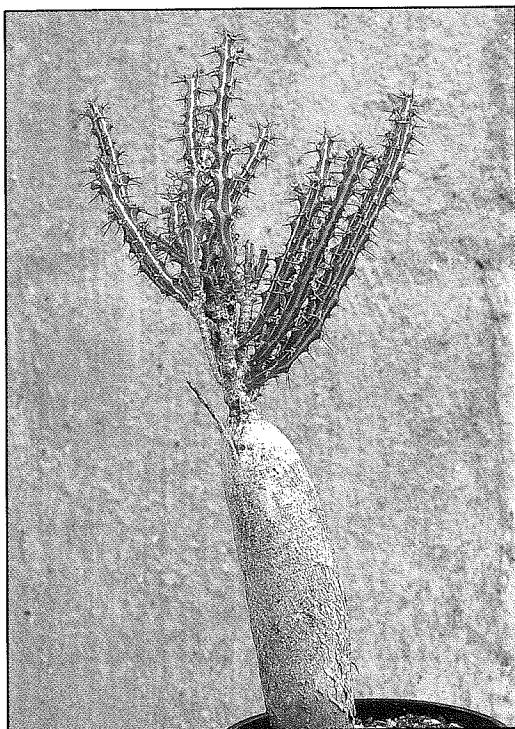
lavede større mængder af dem. Men da det var stiklingeformerede planter betød det, at man ikke kunne frøformere dem, da det var samme klon (gruppe af individer af samme genetiske materiale, dannet gennem vegetativ formering - red.), og dernæst at den knold (caudex), som den ifølge litteraturen skulle danne, ikke udvikles på stiklinger. Faktisk har vi ingen planter med knold, selvom vi har flere forskellige former. Hermed er også sagt, at det er en yderst variabel plante. Planten stammer fra Transvaal i Sydafrika og er nært beslægtet med *Euphorbia schinzii*, som vil blive omtalt senere. Navnet *Euphorbia aeruginosa* betyder »den kobberfarvede *Euphorbia*«, og det siger måske netop, hvorfor denne plante er så udbredt og vellidt i samlingerne. Fra de lysgrå-grønne stængler (grene), med de rustbrune tornplader, stikker et par kastaniebrune torne op, indtil 2 cm lange, ofte med en tredje lidt kortere torn, stikkende ud nedenunder. Blomsterne er små og meget gule. Det er en anbefalelsesværdig art, der også trives ganske godt i vindueskarmen.

Euphorbia knuthii

Lad os straks slå fast, at navnet intet har at gøre med den danske kaktussamler, Grev Knuth Knuthenborg, men er opkaldt efter en tysk botaniker, Dr. Paul Knuth i 1897. Planten blev fundet i det østlige Transvaal, nær grænsen til Mocambique.

Euphorbia aeruginosa. En form med længere torne end den foregående.

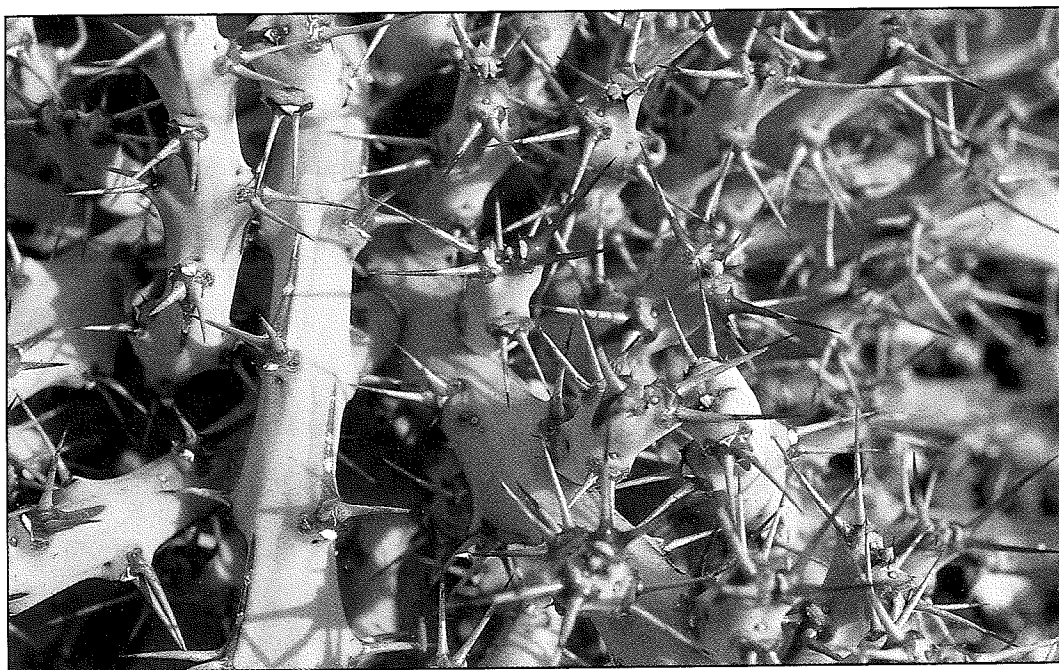

Euphorbia knuthii.

Vores første møde med *Euphorbia knuthii* var ligesom med *Euphorbia aeruginosa*, i stiklingeform, men efter et par år lykkedes det at lave frø og frøplanterne groede hurtigt til. Senere er vi så kommet i besiddelse af større planter med en langstrakt knold, ca. 15 cm høj og 4-5 cm tyk. Fra denne knold udgår i jordhøjde adskillige 3-4 kantede »grene« (stængler). De, op til 15 cm lange og 1 cm tykke, bølgende »grene« er grønne med et grågrønt kontrastbånd. Fra tornpladerne udgår de små tornpar, 4-5 mm lange. Også fra denne art kan der trækkes lighedspunkter til *Euphorbia schinzii*.

Euphorbia schinzii

Sammen med *E. aeruginosa* danner *Euphorbia schinzii* det botanikerne kalder »et kompleks«. Det betyder, at der findes mange lokale former og/eller underarter, der kan se ret forskellige ud og som man stadig kæmper for at klassificere på en fornuftig måde. *Euphorbia schinzii* er udbredt i hele Transvaal og i de omkringliggende lande, men de mest kendte former findes i det nordlige Transvaal, nær Limpopodalen. Som de førnævnte arter danner *Euphorbia schinzii* også en underjordisk knold med mange små rodknolde (såkaldte rhizomer), der kan udvikle sig til nye planter. Vi har i vores samling to former af *Euphorbia schinzii*, og hvis

Euphorbia schinzii. Blev købt som frøplante for 5 år siden. Idag fylder den en 20 cm skål.

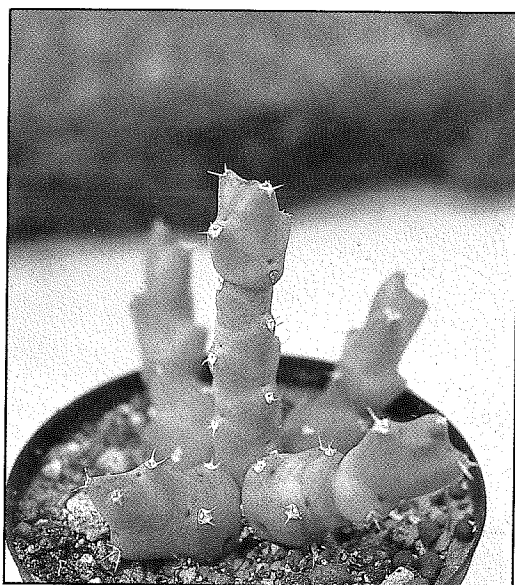
det ikke stod på etiketten, ville man tro, at det var to forskellige arter. Desuden har man fundet naturhybrider mellem *Euphorbia schinzii* X *Euphorbia tortirama*, så det komplicerer tingene yderligere.

Euphorbia clivicola

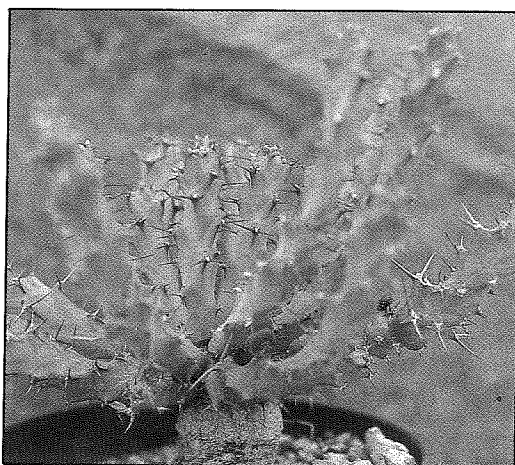
Euphorbia clivicola er meget sjælden og endemisk for Transvaal. Den findes kun på en enkelt stenet bjergskræning i Potgietersrustdistriktet, men heldigvis ligger denne bjergside i et naturreservat og er således beskyttet ved lov. *Euphorbia clivicola* er først kommet ud til samlere i de senere år, enten som stiklinger eller frøplanter. Sidstnævnte er nemme at lave, da planten kan selvbestøves. Den danner, som de andre arter, en underjordisk knold, hvorfra de grønne »grene« danes. »Grenene« er firkantede, men uden de skarpe kanter, man ser hos *Euphorbia schinzii*. Den kan også lave underjordiske »grene« og planten danner nærmest en lav »pude«, idet stænglerne bliver ved med at danne nye »grene«. Blomsterne er som hos de foregående arter, gule.

Euphorbia clavigera

Sammen med *E. tortirama* og *E. groenewaldii* er dette nok de mest efterspurgte og populære planter fra Transvaal. *Euphorbia clavigera* har som de andre en underjordisk knold, hvorfra der udgår 3-kantede stængler. Farven er grøn, undertiden med en gul tegning.

Euphorbia clivicola.

Euphorbia clavigera.

Generelt kan man sige om de nævnte arter i denne artikel (8), at man skal hæve knolden over jorden. For det første, fordi planten ser bedre ud på denne måde, og for det andet, fordi det forhindrer, at den rådner på grund af overvanding. Frøplanter skal være mindst 1 år gammel, før man begynder langsomt at hæve planten ved hver ompotning. Man skal huske på, at jo længere tid rodknolden er nede i jorden, desto hurtigere gror den. Når den først er hævet, går væksten meget langsommere. Så det er lidt af en balancegang, hvor længe man tør vente med at hæve den.

Mange af de nævnte planter er dyre at købe og da man gerne ønsker 2-3 planter i sin samling, så man har en bedre gen-pulje ved frøformeringen, kan det blive en større udgift. Man kan da med fordel kontakte andre samlere og udveksle stiklinger med dem. Stiklinger slår nemt rod og blomstrer, men de danner ikke nogen knold. Det gør til gengæld de frøplanter, der kommer ud af bestøvningen. - *fortsættes* -

Knold & Tot

Puna

La Quiaca (Bolivia) ligger på en högplatå, kallad »Puna«, på ca 3450 meters höjd. Runt staden är det helt flackt och det ser mycket ogästvänligt ut. Att man här kan hitta intressanta kaktusar verkar föga troligt. Men man misstar sig.

Natten innan hade jag kommit med bussen från Salta, och på morgonen efter drabbades jag av fruktansvärda magsmärtor. Kanske var det magsjuka, eller rent av »soroche« - höjdsjuka. Hur som helst, gårdagen hade varit jobbig, och endast med stora ansträngningar hade jag orkat gå i stadens utkanter för en kortare botanisk utflykt.

Jag började gå mot gränsstationen. Den ligger några kvarter från centrum, och där vimlade det av folk. De bolivianska kvinnorna vandrade med sina färgglada knuten på ryggen. Deras hår är kolsvarta, ofta flätat och på huvudet bärs det traditionella plommonstopet. I närheten av gränsen drog jag mig ut på en kal

markyta, täckt av stenar. Här fanns *Parodia massii* i alla storlekar och former. Några stod i full blom. En magnifik planta hade uppnått en beundransvärd ålder och bestod av fem, sex stora huvuden. Under en buske växte *Tephrocactus nigrispinus*, en av mina favoriter. Jag är ingen stor beundrare av gruppen Opuntioideae, men den här arten är riktigt dekorativ. Den består av cylindriska, violetteröda leder på vilka det sitter raka och långa, svarta till grå taggar. Blommorna är intensivt karminröda till violetta. Färgen är mycket vacker och syns på långt håll.

Bland stenarna såg jag plötsligt en gult blommande *Lobivia ferox v. longispina*. Taggarna är långa, vackra och skyddar kroppen effektivt mot inkräktare. Arten växer vitt utbredd i provinserna Salta och Jujuy. Blomfärgen varierar från vitt till rosa, rött och violett.

Ett stenkast därifrån fann jag till min stora glädje ännu en *Lobivia*. Djupt nedborrad i marken skyntade den

Oreocereus celsianus.

Tephrocactus subterraneus.

kraftigt taggbeklädda och pålrotade *Lobivia pugionacantha*. Kroppen är tydligt grågrön och listerna smala, snett tvärgående och kraftigt markerade. På areolerna sitter mycket kraftiga och vassa taggar. Dessa är mer flata och inte runda som hos de flesta andra arter. Blommorna kan variera något men är oftast gula med en vit hymenring. Svalget är dekorativt grönt. Fröna är karakteristiskt täckt av en ojämn och skrovlig yta. I Yavi, strax öster om La Quiaca samlade Rausch in småvuxna exemplar där blomfärgen varierar från gult till rött. Av någon anledning beskrev han dessa som *v. corrugata*, för mig helt obegripligt, då dessa endast är att betrakta som en lokal form utan större avvikande karaktärer. I södra Bolivia hittar man flera varianter till *L. pugionacantha*, många vackra och odlingsvärda (*v. culpiniensis*, *v. salitreensis*, *v. rossii*, *v. cornuta*, *v. versicolor*, *v. haemantha*). Alla är lättodlade, kanske något långsamväxande, men blommor villigt redan då de har en diameter på ca tre centimeter.

Medan jag studerade en *Lobivia*, upptäckte jag några små, släta och nästan tagglösa växtkroppar skymta mellan grus och småsten. Det var en *Tephrocactus subterraneus*! Som namnet antyder (underjordisk) finner man större delen av plantan under markytan. Roten är enormt kraftig och letar sig ett par decimeter ner i det torra och karga substratet. Den oansenliga plantkroppen är äggformad, grön till brun, och de små anliggande taggarna är bruna till grå. Ofta består plan-

tan av flera huvuden, men det är ytterst sällsynt att de breder ut sig som i kultur! Planterad i kruka kan de forma mycket vackra formationer. Blommorna är något utöver det vanliga. Färgen kan variera från karmin till blekt rosa. Min planta, som jag hade turen att få se i blom för något år sedan, hade en av de absolut vackraste kaktusblommor jag sett. Kronbladen var helt utslagna och silverglänsande vitrosa. De rent rosa pollensträngarna tillsammans med den symmetriskt, perfekt utslagna blomman bildade en oförglömlig syn! Den är ytterst sällsynt i kultur. I frölistor existerar den praktiskt taget inte. Den förökas naturligtvis lättast vegetativt, då den lätt bildar små täta grupper. Ympar man ett skott förmodar jag att det skulle bli en enorm tillväxt. Om man nu lyckas få tag i ett exemplar bör man tänka på några saker för att den skall trivas. Temperaturväxlingar dag/natt uppskattas. I sin naturliga miljö får den utstå hemska skiftningar; hett på dagen och minusgrader på natten. På vintern är - 10 grader C° ingen ovanlighet. Snö och hagel är inte heller sällsynt. Övervintring ska ske kring 0-5 grader C° med så mycket sol som möjligt.

Faktum är att arten upptäcktes och beskrevs som *Opuntia subterranea* av den svenska botanikern Robert Fries. På senare tid har släktnamnet *Puna* förekommit, innehållande ett mindre antal småväxta arter med speciella kännetecken vad det gäller rot, frukt och frön m.m.

Dagen efter begav jag mig till fots mot Yavi; en liten oansenlig by 16 km öster om La Quiaca. Efter ett par timmars vandrande på den karga slätten fick jag lift av en pickup som tog mig ända fram till byn. Jag möttes av intresserade och nyfikna blickar, och inann jag visste ordet av blev jag indragen i en affär där en samling äldre män ivrigt bjöd på kött, bröd och vin.

Inte långt ifrån kyrkan fann jag en liten *Rebutia* (*Digirebutia*) spec. med tydligt markerade, vårtiga lister. Den har senare blivit identifierad som en form av *Rebutia steinmannii*. Blommorna kommer i överflöd och är rödorange. Plantan bildar fina grupper av mörka kroppar med glasvita, spröda taggar.

På en sluttning sträckte sig några stolta och ludna *Oreocereus celsianus* mot den klarblå himlen. Det var vackra, magnifika exemplar som mätte ett par meter i höjd. Några hundra meter längre bort hittade jag ytterligare några fina *Oreocereus* som dessutom hade frukter. Jag måttade en lätt stöt med hackan för att få bort frukterna som satt stenhårt mellan de kraftiga taggarna. Av någon anledning hamnade jag snett och min hand for rakt in i plantan. En av de långa, mycket styva taggarna trängde sig djupt in i mitt högra pekfinger, strax ovanför leden. Det gjorde ont. Fingret

Tephrocactus subterraneus.

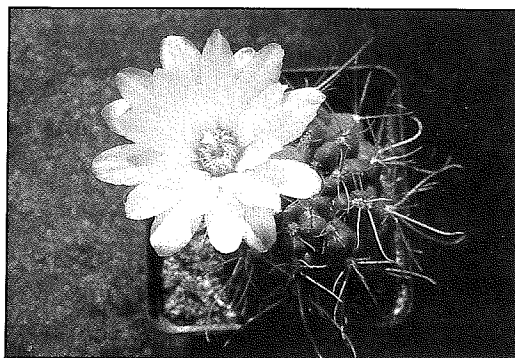
stelnade till, och så fort jag försökte böja på det värkte det något ohygglig. Jag packade omedelbart ner min hacka och började gå mot La Quiaca igen. Jag var rädd för att taggen hade gått rakt in i benet och kanske skulle orsaka en allvarligare inflammation. Bäst att ta det säkra före det osäkra. Fingret svullnade upp och värken tilltog. Jag gick på Punan i många timmar utan att se mycket till mänskligt livsteck. Det var 16 km till La Quiaca. Jag hade en flera kilometer lång raksträcka framför mig. En åsna blängde trött på mig där den stod i buskarna och filosoferade. Det är då man börjar tänka. När det känns tungt, när kraften och lusten går ur en och när man önskar att man vore någon annanstans. Var som helst utom med ett inflammationer, uppsvullet, värkande finger och magsjuka långt ute på en karg slätt i ödemarken! Varför

detta lidande för några små taggiga växter? Jag har tänkt samma tanke många gånger nu. Ändå kommer man tillbaka. Man utsätter sig hela tiden för några utmaningar och lidanden, precis som om det vore ett sjukligt begär.

Jag kom fram till La Quiaca sent omsider. Fingret klarade sig, och jag var återställd efter några dagar. Inflammationen uteblev, men taggen den sitter fortfarande där. Två centimeter lång, strax ovanför fingerleden. Som ett minne av några oförglömliga dagar på Punan.....

Mats Nilsson
Apelsinvägen 21 K
S-633 47 Eskilstuna

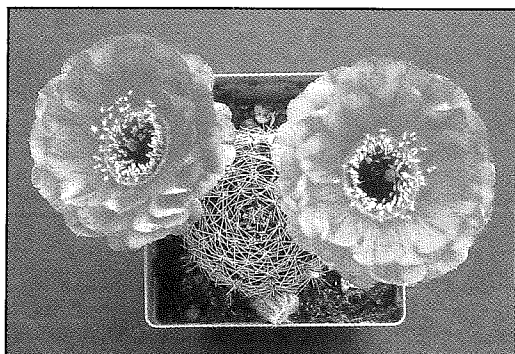
MINIPORTRÆTTER

Gymnocalycium deeszianum DÖLZ

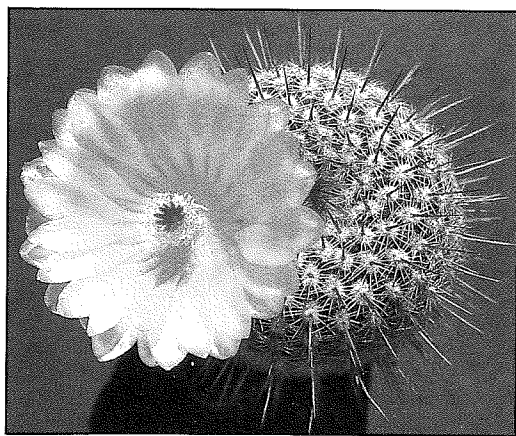
Blir 5-6 cm i diameter, olivgrön kropp och ca 2 cm långa tornar, som ger ett lite spretigt intryck. Blommorna är vita med en svag ton av brunt. Efter torr övervintring vid 5-8 grader blommar den utan problem.

Hemorten anges i litteraturen till Argentina (Cordoba?)

Lobivia rebutioides var. *sublimiflora* BACKB.

Det finns många varieteter av denna Lobivia, och frågan är väl om inte alla ryms inom den naturliga variationen. Det verkar som om tillväxten när den blivit 5-8 cm hög sker främst genom sidoskott. Blommorna är ganska stora, och har en lækker röd färg. Dessutom sitter petalerna i flera lager, så sammantaget är det en av de vackraste Lobiviablommar som jag känner till. Den hör hemma i norra Argentina.

Notocactus eugeniae VAN VLIET.

Mitt exemplar blommade första gången när det var knappt 10 cm högt, den lär kunna bli dubbelt så stor. Blomman är klockformad, ca 8 cm i diameter och med kraftig gul färg. Den tillhör mammulosusgruppen - jag tycker den liknar en guldblomande *N. rutilans*. Som övriga *Notocactus* övervintrar jag den svalt och nästan torrt.

N. eugeniae beskrevs 1976 av upptäckaren, som gav den namn efter sin hustru.

Håkan Nilsson,
Vaktelvägen 10,
S-430 20 Veddige.

Nye læsere af KAKTUS efterlyser ofte artikler af mere almindelig art vedrørende dyrkning af vore planter. Gennem årene er sådanne artikler bragt flere gange. Vi skriver her om podning og benytter lejligheden til at efterlyse flere bidrag af vore medlemmer.

Kan du pode kaktus?

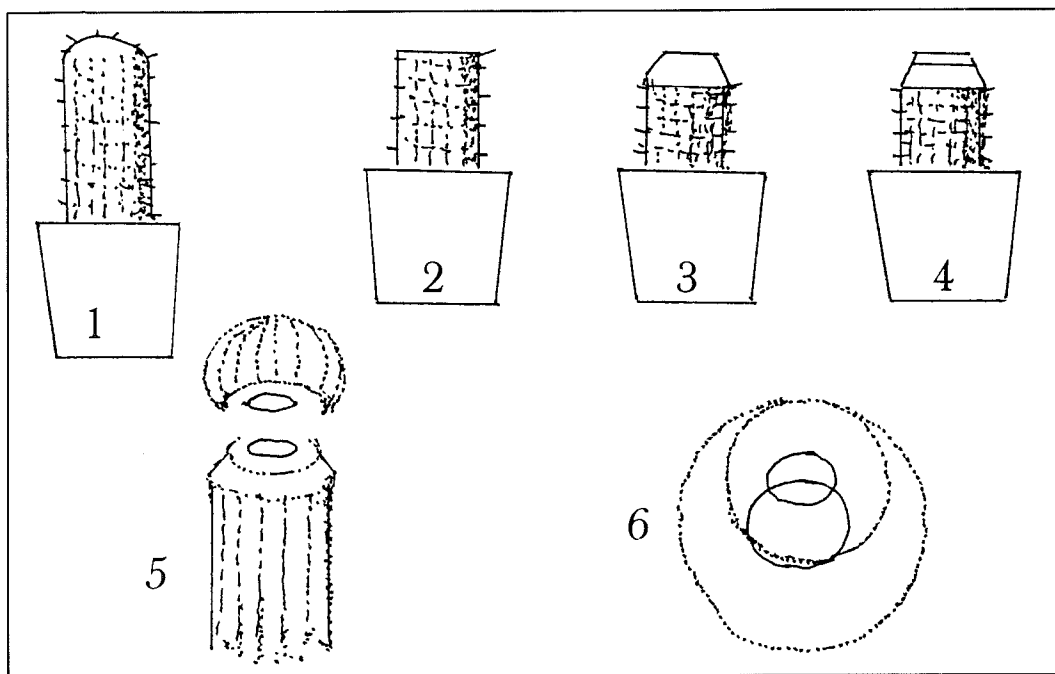
- det er nemlig en stor fordel, hvis man vil redde en kær kaktus, som er begyndt at rådne forneden. Det skal helst være i sommerhalvåret for at kunne lykkes.

Med en skarp kniv, helst en skalpel fra apotek eller materialist, skærer man den syge kaktus i skiver nedefra og opefter, indtil man kun har en helt frisk rest af plantens top tilbage. Vær ikke mindst opmærksom på, at der ikke er misfarvede karstrenger på snittet. Disse ses som små mørke pletter. Dygtige planteavlere steriliserer deres skalpel. Det har jeg hidtil ikke gjort. Hvis det meste af planten er frisk, vil man næppe pode, men tørre nogle dage og stikke den for at få den på egen rod. Er der derimod kun lidt frisk plante tilbage, er det bedst at pode den på et egnet »underlag«. Underlaget kan være en slank *Trichocereus*, en *Eriocereus jusbertyi* eller et stykke af Nattens Dronning, som man har fået til at slå rod. *Hylocereus*, *Myrtillocactus* og andre var-

mekrævende underlag frarådes, da de nemt dør. De fleste samlere vil kunne rådgive dig her, evt. sætte dig igang med et par underlag. Nogle samlere bruger de bekendte »unger« af *Echinopsis* med udmærket resultat.

Underlaget, altså den plante, man vil pode på, holdes fugtigt, i god vækst. Underlaget skæres ned i passende højde, de øverste areoler skæres af, og der skæres en tynd skive af, som foreløbig bliver liggende oven på underlaget for at holde snittet rent og fugtigt. Skiven kan hurtigt fjernes (se figur 1,2,3,4).

Nu efterses man snitsårene på underlag og ædelris, det vil sige den plante, der skal podes. Snittene skal være jævne, og de to ringe helst nogenlunde lige store. Er de ikke det, skal ædelriset sættes forskudt på underlaget, sådan at de to ringe krydses (se figur 5 og 6).

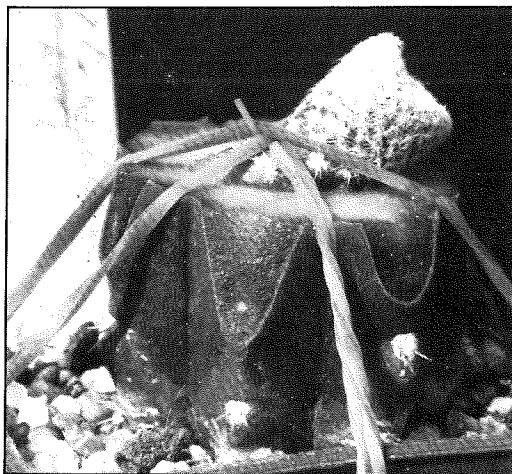

2 sjældne *Mammillaria* (*goldii* + *mieheana*) fastgjort med elastik og tape.

Nu skærer man en tynd skive af ædelriset, fjerner skiven på underlaget og sætter hurtigt de to planter på hinanden. Der fastgøres med elastikker eller selvklæbende tape. Pas på: elastikker kan skære et blødt ædelris itu, og bruger man tape, bør man først lægge et lille stykke køkkenrulle over ædelriset, ellers kan det være svært ikke at rive ædelriset itu, når tapen fjernes senere. Man bør øve sig på en ligegyldig plante først, øvelsen kommer snart. Er ædelriset for højt, vil det let vælte. I stedet for at stive det af, foretrækker jeg at dele det i 2-3 dele og lave 2-3 podninger. Sådanne podninger kan man som regel bytte med. I de dage, sammenvoksningen sker, sættes planterne i en skål vand i skyggen. Den podede plante forsynes med navn og podedato. Efter fire dage fjernes forsigtigt elastikker eller tape, og efter et par uger vurderer man, om podningen synes at være lykkedes. Er den ikke det, kan man som regel nå at pode en gang til. Den top, man har skåret af underlaget, vil kunne tørres og danne rod, altså bruges igen som underlag. En kraftig kaktustorn eller to kan bruges til at holde ædelriset fast under podningen. Se foto, hvor tornen også holder elastikkerne på plads! Særlig fingersnilde kræver det at pode bittesmå frøplanter, princippet er det samme, det fremmer væksten kolossalt, men er ikke lykkedes for mig - et tidligere medlem havde en ret stor produktion af sjældne kaktus på denne måde. Også bladkaktus kan

podes med held - her har jeg ligeledes hidtil haft for mange tommelfingre! Da Jens Jensen i Sminge havde sit gartneri, havde han et stort »forhæng« af podede påske- og novemberkaktus i forskellige farver. Måske nok unaturligt, men særdeles elegant og med mange blomster. Planterne var podede på Nattens Dronning.

Nypodet *Austrocylindropuntia clavaroides*.

Mam. saboe - podet moderplante, ganske deform.

Podning er mest en nødhjælp. Alene den røde *Gymnocalycium* og et par andre kaktus uden bladgrønt kan kun leve som podede, da de lever af det bladgrønt, der findes i underlaget. Dette underlag må derfor naturligvis ikke dækkes af jord. Podede kaktus vil som regel modtage væske og næring til overmål fra underlaget med dets kraftige rødder. Dette fænomen medfører, at især tyndhudede kaktus kommer til at virke oppustede. Skærer man senere disse oppustede planter af, tørrer dem og sætter dem på egen rod, bliver de normale igen.

Her i samlingen har jeg til formeringsbrug nogle få, podede moderplanter. Ved at skære toppunktet af søger jeg at tvinge moderplanten til at danne side-

skud, som jeg afskærer, tørrer og stikker, når sideskuddene har en passende størrelse. Moderplanten bliver naturligvis ganske deform (se foto). Ret mange sideskud danner rod. To sjældne kaktus, købt i år som podede, har jeg med nogen bæven skåret midt over og podet det øverste i håbet om at få sideskud dannet på stubben - af *Mammillaria goldii* har jeg nu en podet plante og en ditto stub med mange små sideskud. Af *Cochiseia robbinsorum* har jeg nu en podet plante og en ditto stub med mange små sideskud. Måtte begge planter få mange sunde børn! Nogle kaktus blomstrer mere villigt som podede, andre gør det ikke.

Kaktusslægten *Blossfeldia* er en lille perle fra tynde jordlag i stor bjerghøjde, vant til kulde hver nat og dug hver morgen. Med deres svage rødder kan de slet ikke trives blandt de andre kaktus i vore drivhuse, hvorfor de som regel dyrkes podede. Disse podede planter ser desværre meget anderledes ud end de i naturen, tilmed er de en af de røde spindemiders livretter. En anden livret er ovennævnte *Cochiseia*, hvilket har kostet mig to døde eksemplarer.

Ovenstående var lidt løst og fast om podning og podede planter. Jeg kan anbefale enhver at anskaffe passende underlag, skalpel og en stor pincet - de syge planter, der skal reddes, skal nok snart dukke op! God fornøjelse!

Axel Anso
Sdr. Øsløsvej 11
DK-7742 Vesløs

Mam. goldii - her på egen rod.
Foto: Jørgen Mortensen

Plantebeskyttelse i Porto Alegre

På min første rejse gennem den sydligste delstat af Brasilien i 1989 sluttede jeg bekendskab med teknikeren Ari Demo Nilson, der har passeret »Aboretum«-afdelingen i Botanisk Have i Porto Alegre i mange år. Vi tilbragte dagene med at søge efter kaktusser og de lange aftener gik med fagsnak. Ari ville lave en dokumentation af de endemiske kaktusarter.

Under mit andet besøg i 1991 eksisterede allerede nogle konkrete planer og den 16. september 1993 kunne offentligheden beundre det første resultat. I mere end 10 år havde Nilson ledsaget kaktussamlere som F.Stockinger, W.R.Abraham og K.H.Prestlé gennem Brasilien. Nilson var altid forbavset over, at især kuglekaktusserne bliver så højt favoriseret i Europa. Vi kunne derfor være ham meget behjælpelig med litteratur og fagviden over kaktusser fra Rio Grande do Sul, den sydligste brasilianske delstat. Palmengarten i Frankfurt/Main sendte litteratur og mange venner samlede ved salg af frø og frøplanter penge ind. I anledning af min anden rejse (1991) kunne jeg over-

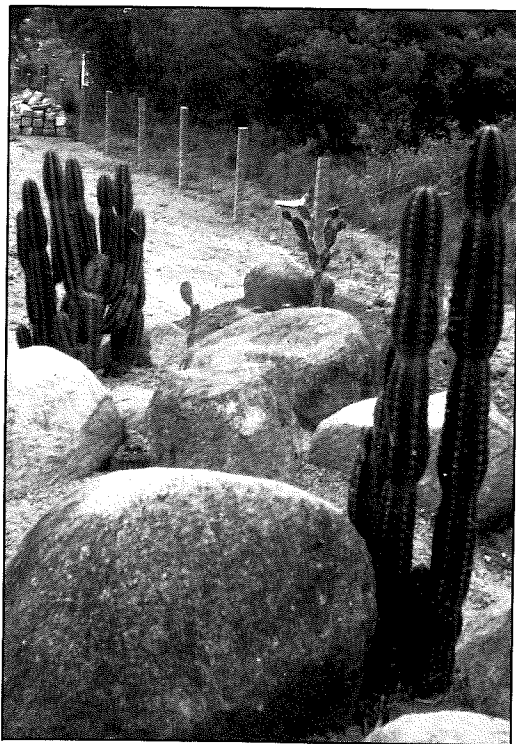
række mere end 1000 dollars og det planlagte jordarbejde kunne starte.

Nilson planlagde en fremvisning af de lokale kaktusarter til besøgende af Botanisk Have. I Sydbrasilien betragter man Echinopsis, Notocactus, Gymnocalycium, Frailea og Cereus-arter som ukrudt og de bliver tankeløst udryddet. Især landmændene er bekymret for, at deres kvæg kan blive såret af kaktustornene. Derfor afbrænder bønderne i sensommeren store landområder. Også pga. udvidelse af byerne og vej anlægning forsvinder kaktusbiotoper. 1984 undertegnede Brasilien Washington-Konventionen og siden den tid var det - bortset fra nogle enkelte arter på liste II - ikke længere lovligt at eksportere planter til Europa. For samlere i Europa blev det nu meget vigtigt, at kaktusserne blev dokumenteret og bevaret på deres brasilianske hjemsted.

Vi lavede en fælleskoncept om at vise planterne i originaljord og med de oprindelige sten frem i små bede. Det krævede selvfølgelig et stort antal transport med lastbiler til Botanisk Have. For Ari Nilson lykkedes det, at overbevise Botanisk Have's mange direktører om projektens store betydning - et ikke let arbejde i et land, hvor direktionsposterne bliver ny besat ustandseligt og pga. pengemangel strækker et sådant projekt sig over lang tid. Indenfor Botanisk Have fik Nilson tildelt et ca. 1 hektar stort område. Siden 1991 havde vi fra vores rejser altid nogle store planter med til Botanisk Have. Selv samlere som F.Stockinger og M.G.Hamster, der bor i nærheden, har foræret Haven deres største eksemplarer.

A. Nilson tilbringer det meste af tiden med rejser indenfor delstaten. Det er derfor umuligt for ham, at overvåge planteopdrættet. De andre ansatte i Botanisk Have har intet kendskab til kaktusopdræt. Udover det, mangler man substrat til frøplanter og kemiske hjælpemidler (f.eks. mod svamp osv.). I øjeblikket lykkes det desværre ikke at opdrætte planter, men botanikerne arbejder ivrigt hen mod dette fremtidsmål.

Som sagt var der fra 1991 mulighed for at bese nogle enkelte beplantede bede. I 1992 besøgte 5000 elever denne planteafdeling. Og interessen for kaktusser blussede op med det resultat, at mange unge huggede planter som souvenirs. Og naturligvis drejede det sig om stærk udryddelsestruede arter. Som følge heraf var man nødt til at indhegne området, og besøgende er nu kun tilladt, hvis en gartner går vagt.

Cereus alacriportanus ved Itapua.

En anden afdeling af Botanisk Have er forlængst blevet færdiggjort: et lille område specielt indrettet til blinde mennesker. Det drejer sig om stærk duftende planter, der er plantet ud i dette område. På et todelst skilt læser man foroven plantenavnet på portugisisk og forneden i Braille (skrift for blinde). Også denne afdeling bliver bestyret af Ari Nilson. På nedenstående foto ser man Nilson sammen med sønnen. Nilson har arvet sit navn efter en svensk bedstemor og udseende efter den italienske del af familien. Han er en udmærket bjergbestiger og når man tager hensyn til plantelokaliteterne, er dette en stor fordel.

Dokumentation af lokale kaktusser efter landskaber: Itapua var den første afdeling, der blev færdiggjort på grund af den forholdsvis korte afstand til storbyen Porto Alegre (50 km mod syd). Her råder Botanisk Have over et flere kvadratkilometer stort område deklareret som naturreservat. Og reservatet er relativt let at nå. I kaktusbedet viser man *Cereus alacriportanus*, som på et bjerg ved Colonia de Itapua også bliver benyttet af små papegøjer, der bruger kaktussen som redehule. Ofte hænger Rhipalis ned fra søjlerne. I samme habitat har følgende planter hjemme: *Wigginsia leprosorum*, *Notocactus arechavaletae*, *N. ottonis*, *N. megapotamicus* var. *alacriportanus*, *Frailea alacriportana* og *Dyckia breviflora*. Planterne blev plantet ud med stort mellemrum, idet man har taget hensyn til senere tilvækst.

Jordarbejdet ved afdeling Apparados da Serra er afsluttet og plantematerialet vil komme på plads i løbet af de næste måneder. Det bliver en vanskelig omgang, fordi Brasilparodierne, der hører hjemme her, gror på store mospuder der vokser på sten. Man formoder en symbiose med bestemte svampe. Det bliver nødvendigt at »plukke« planterne sammen med den øverste del af stenlaget. Muligvis er det en forklaring, hvorfor planterne i kultur ikke kan trives længe på egen rod.

Allerede på nuværende tidspunkt eksisterer nogle originalfundsteder ikke længere. Det er derfor nødvendigt at fremskynde projektet, der efter min mening er enestående for Sydamerika. Her gør man en aktiv indsats for plantebeskyttelse i stedet for at snakke om det.

Er der nogle, der har lyst til at støtte projektet økonomisk, har man mulighed for at kontakte forfatteren, der besøger Porto Alegre i påsken 1994.

Norbert Gerloff
Brandenburger Strasse 49
D-71640 Ludwigsburg

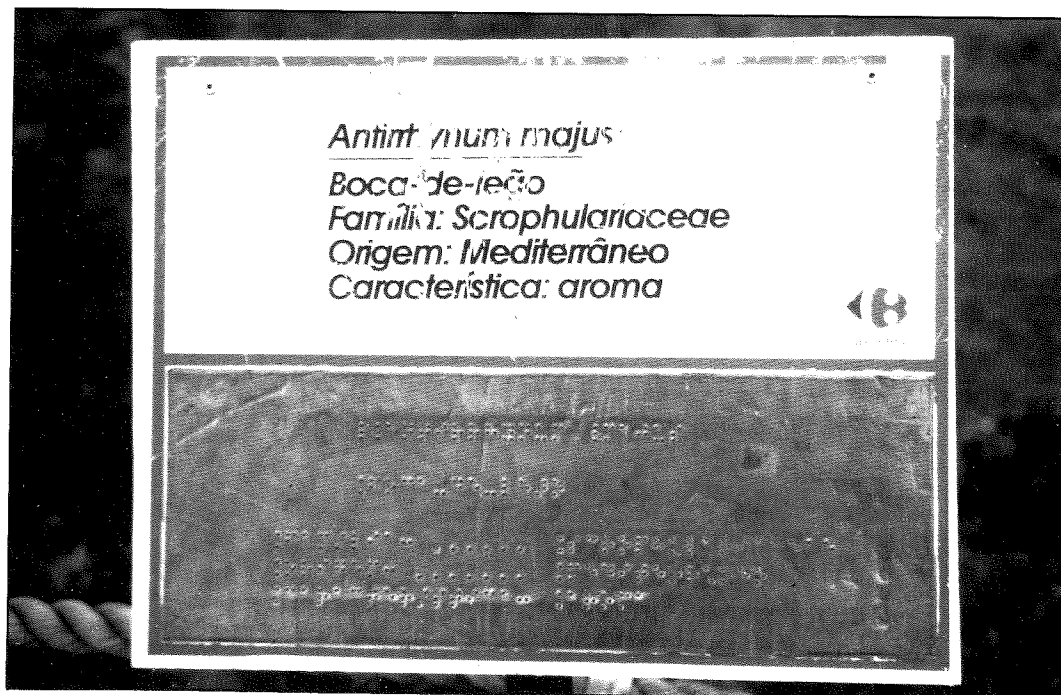
(oversat:red.)

Ari Demo Nilson og søn.

Afdeling til blinde folk.

2-delt tavle til blinde.

Kaktusser fra Sønderjylland

Så er det overstået her den 26. oktober for denne gang med at få kaktussamlingen sat i vinterhi. Indrømmet, det er et stort slæb efterår og forår. Jeg bliver nok snart nødt til at leje en hjælper til de 3 - 4 helt store planter, f. eks. *Mammillaria bahniiana* som har 9 kæmpehoveder og *Ferocactus latispinus* som uden potte måler 30 cm i højden og det samme i diameteren. Jeg plejer at tage dem ind og sat ordentlig på plads i løbet af 2 - 3 dage. Men i dette efterår tog det 5 dage, da jeg var fast besluttet på at få lavet det kartotek som jeg i mange år har udskudt. Ligeså blev alle bakker og underskåle rensset godt for den store masse af døde ørentviste. Til min store glæde var der nul uld- og rodilus. Derimod har jeg i denne sommer haft ekstra mange sciarasørgemyg. I flere år har jeg erklæret dem krig og afprøvet mange forskellige gifte mod dem. Nu har jeg til min store forbavselse prøvet noget nyt som ser ud til at virke så godt, at hele banden døde på bare en eneste nat. Jeg selv er ikke gået med i købet, giften skulle ikke være farlig for mennesker. Så hvis det virkelig holder stik, har jeg vist lov til at sige hurra nu. Kartoteket siger 622 kaktus, Epiphyllum og Euphorbia ikke med-

regnet, og de er fordelt på 98 kaktusnavne. *Mammillaria* er den største gruppe med 175 planter foreløbig.

Når man begynder at samle på kaktus, kan man ikke få dem store nok i starten. Det skal jo helst syne af noget og fylde op også. Men med årene bliver man klogere, og opdager at kaktus behøver ikke at være kæmpeplanter for at kunne blomstre. Man kan bare se på f.eks. *Turbinicarpus* som giver blomster, selv om planten kun er 1 cm i diameter og højde. Og de er da til at bære ind i vinterhi og ligeså *Escorbaria*.

Efter 8 - 9 år som kaktussamler begynder man også så småt at lære, hvordan man bedst fotograferer blomsterne. Jeg var nødt til at kassere en stor del fotos, men al begyndelse er svær. En anden ting som jeg også lærte efterhånden er, hvordan man sætter de forskellige kaktus på deres overvintringsplads. F. eks. sætter jeg *Lobivia*- og *Rebutia*-arterne nærmest det åbne vindue, så undgår man at få røde spindemider i dem. Derimod har *Notocactus*- og *Echinopsis*-arterne ikke noget imod at stå tilbage trukket fra lyset.

Haageocereus versicolor.

Mammillaria mazatlensis.

Trods den kedelige og våde sommer har jeg dog været godt tilfreds med blomstringen. Takket være den gode start planterne fik i foråret. Der er kun få planter, der har snydt mig. Deriblandt min store 3-søjlet *Haageocereus versicolor* hvor 2 af søjlerne har haft blomster 2 til 3 gange hver sommer. Det skyldes muligvis at jeg plantede den om sidste efterår i en for stor potte, så nu må jeg flytte den tilbage i en mindre igen.

For dem, der ikke bryder sig om slægten *Parodia*, vil jeg alligevel varmt anbefale at købe et eksemplar af *Parodia kausteiniana* som blomstrer fra tidligt forår og til nuværende dato 27. oktober stadigvæk og *Neoporteria subgibbosa* hører også til dem, der bliver ved sommeren igennem, så har man jo lidt glæde af dem.

Og så et par efter- og oplysninger:

Jeg efterlyser nogle kassetter i plastik eller pap, der passer til vores efterhånden store stak af kaktusblade.

Så kunne man holde lidt orden i dem. Jeg har spurgt adskillige boghandlere herhjemme og i Tyskland, men kunne ikke få dem i den passende størrelse.

Desuden søger jeg nogle oplysninger, hvorfor enkelte *Euphorbia*-arter bliver forkorket med grimme brune skjolder. Det er mest typer som *Euphorbia valida*, *E. meloformis*, *E. horrida* og deslige. Er der nogen, der kan give mig et godt råd?

Og til oplysning for os der er skøre med kaktus og også frimærkesamler: er det måske en ide at begynde på en motivsamling? Jeg selv har 82 forskellige kaktusmotiver på frimærker for øjeblikket.

Aase F. Ølbye
Nørregade 24
DK-6392 Bolderslev

Diskussionen om hybrider fortsætter...

Mogens Madsen, Røsnæsvej 147, DK-4400 Kalundborg skriver følgende:

Vedrørende Kaj Christiansens mange spørgsmål (KAKTUS 3/1993) til mine tanker om hybrider (KAKTUS 2/1993) kan jeg i hvert fald besvare spørgsmålet om: »Hvad gør vi med det frø, som fremkommer ved besøg af flyvende gæster i drivhuset?« Man kan da kun gøre een ting med frø, som er fremkommet ved en bestøvning, hvor man ikke kender begge forældre. Kom det i skraldespanden ellers aner vi da slet ikke, hvor vi ender!

Hvad hedder min kaktus?

Som alle mine forgængere vil også jeg som nuværende redaktør gerne prøve at oprette en ny lille afdeling i bladet som jeg vil kalde:

»det tomme navneskilt«.

Jeg forestiller mig, at vi i hvert nummer af KAKTUS fremover viser et foto af en plante, som ejeren hidtil ikke har kunnet artsbestemme. Hvis I er interesseret i, at vi i fællesskab prøver at finde ud af, hvad planten hedder, så indsend venligst et godt foto (helst nærbillede) samt en nøjagtig beskrivelse af planten, helst også af blomsterfarven. I vores forening råder vi efterhånden over mange specialister, og det kan vi allesammen på denne måde få gavn af. Muligvis står den afbillede ukendte plante navngivet i en anden samling? Jeg venter spændt på jeres reaktion.

red.

KAKTUS-FRÖN!

Skicka efter vår lista med ca 750 arter och varianter!

Ännu en lista fullmatad med vackra, sällsynta & intressanta arter!
Nyskördad och art-rent material!

Här hittar ni bl a *Ariocarpus*, *Blossfeldia*, *Escorbaria*, *Copiapoa*,
Coryphanta, *Melocactus*, *Rebutia*, *Sulcorebutia*
och över hundra blomvilliga *Lobivia*!

Varför inte prova några vinterhärdiga *Opuntia*? Även *Lithops* »Levande Stenar« & andra suckulenter!

Dessutom inspirerande böcker, etiketter, pennor, gödning, chinosol mm.

ESKILSTUNA CACTOPHILES

c/o Mats Nilsson
Apelsinvägen 21 K
S-633 47 ESKILSTUNA
SVERIGE

EXOTICA

- DETAILHANDEL & EN-GROS-HANDEL
EUROPAS STØRSTE UDVALG I BLANDEDE SUKKULENTER

Adenia, Adenium, Aloe, Anacampseros, Brachystelma, Bursera, Crassula, Cyphostemma, Dioscorea, Dorstenia, Euphorbia, Fockea, Haworthia, Ipomoea, Jatropha, Othonna, Pachypodium, Pelargonium, Pterodiscus, Sarcocaulon, Trichocaulon, løg.....og meget andet

SPØRG EFTER GRATIS LISTE.

Ernst Specks, Am Kloster 8, D-5140 Erkelenz-Golkraht, Tyskland

Tel.: 0 24 31 / 7 39 56, FAX: 0 24 31 / 44 95

Åbningstider: april-august lørdage kl. 9-14; Andre tider kun efter tel. aftale!

NKS T-SHIRTS

Foreningen har ladet fremstille T-shirts med 2 af Tommy's tegninger (hvid m. sort tryk).

Vi forlanger en grov overpris: . . . **100,-** incl. porto og forsendelse

Vælg mellem 2 modeller: »næsen« ell. »til salg«.

Vælg mellem 2 størrelser: L ell. XL.

Bestilling indbetales på: Giro 3 07 98 64 . Bjarne Kjemppf . Stordalvej 4, Løvel . DK-8830 Tjele

Husk at overskuddet ved salget går i NKS slunkne pengekasse.

pedio's, sclero's

echinomastus, echinocereus
escorbaria, neobesseyia,
mamillaria, yucca, agave, lewisia
vinterhårde kaktus fra USA og
Canada.

**FRØ
PLANTER
BØGER
JOURNALER**

BØGER:

An den Standort, von

Pedio- und Sclerokakteen

(tysk) DM 59.-

NY

The Genus Sclerocactus

(engelsk)

130 sider, 97 farvefotos,
75 sort/hvid. DM 79.-.

**NY LISTE
1993/94**

**kan sendes
mod porto.**

BESTILLES HOS **FRITZ HOCHSTÄTTER**

Postfach 51 02 01
D - 68242 Mannheim

Postfach 1107 . D-71385 Kernen
Tel. 07151/4 18 91 . Fax 07151/4 67 28

KARLHEINZ UHLIG

* Mere end 200 slægter
Mere end 1000 arter
Sjældne planter og frø

Frø - Kulturplanter
Import - Eksport
Lilienstr. 5 - Postbox 1107
D-71385 KERNEN i. R.

* Verdensomspændende forsendelse
* Besøgende - også i grupper - er velkomne
* Vor frø- og planteliste kan fremsendes mod en
international svarkupon (Post Reply Coupon)

KAKTUS SUKKULENTER & SEMPERVIVUM I mange arter

Gartner Bent Jørgensen
Vejlegårdsvej 99 - 2625 Vallensbæk
Tlf. 42 64 50 95

Planter sendes ikke!

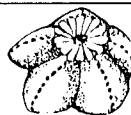
MÅ IKKE BØJES!

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral skaffer potter, gødning og andre ting, vi har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

Gunnar Ravn

Fredskovvej 130
DK-5270 Odense N
Tlf. 65 97 85 97

KAKTUSAR

ca. 1000 olika arter

Specialitet: *Astrophytum*, *Parodia*,
Copiapoa

Lista fås mot intern. svarkupong eller 10 kr.

Wermlands Desert Plants

Järnbruksgatan 7
S-66 203 Svanskog

HAR DE PRØVET**AT DYRKE ORCHIDEER?**

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort
medlemsblad »Orchideen«,
der kommer 10 gange årligt.
Kontingent kr. 225

DANSKE ORCHIDE KLUB

Porsevænget 34
2800 Lyngby

**Tidligere årgange
af »KAKTUS«**

Nedennævnte årgange af KAKTUS kan købes ved henvendelse til

THORKILD ALNOR NIELSEN

Langenæs Allé 26, 2.tv., DK-8000 Århus C

Betaling: Check eller på giro nr. 2 940 744

Årgang 5-8: 5 kr. pr. nr. Årgang 9-26: 10 kr. pr. nr.
+ porto.

Følgende nr. er udsolgt:

Årgang 8, 9, 13 og 14 ALLE UDSOLGT

5. årg. nr. 2, årg. 12 nr. 2 og 3, 16. årg. nr. 1

**Indholdsfortegnelse
Kaktus nr. 1, 1994**

Frailea - Norbert Gerloff	3
Apropos Brasilien - red.	6
KNOLD & TOT	7
Puna - Mats Nilsson	10
Miniprotrætter - Håkan Nilsson	13
Kan du pøde kaktus? - Axel Ansø	14
Porto Alegre - Norbert Gerloff	17
Kaktusser fra Sønderjylland - Aase F. Ølbye	20
Diskussionen om hybrider	22
Hvad hedder min kaktus? - red.	22